

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμά ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 21 Μαρτίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 16

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Περισσότερο ἦταν νὰ μοῦ τὸ πῇ. Εἶχ' ἀφίσει κιόλας τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ ποὺ ἀφίγουν ὅλα τὰ ὀρφανὰ κι' ἀσθάνομουν τὸν ἑαυτὸ μου μόνο σ' αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἡ κυρία τοῦ διευθυντῆ μου φάνηκε πολὺ καλὴ σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν. Μὲ κράτησε κοντὰ τῆς ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δὲ μ' ἄφισε μοναχὸ παρὰ λίγες μόνο στιγμές. Ἐκλαιγα, ὅστερ' ἀποκοιμίζομαι ἀπὸ τὴν κόπωση, ξυπνοῦσα καὶ ξανάρχιζα τὸ κλάμμα. Ὅταν δὲν μποροῦσα πιά νὰ κλάψω ἄλλο, ἀρχίζα νὰ σκέπτομαι, καὶ τότε ἕνα βάρος, ἕνα ἀτήκωτο βάρος πλάκωνε τὴν ψυχὴ μου, ποὺ τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὴν ξαλαφρώσει.

Συλλογιζόμουν τὸ σπίτι μας, κλεισμένον καὶ βουβό. Τὸ μικρὸ μου ἀδελφόν, ποὺ καθὼς μοῦπε ἡ κυρία Κρίκλ, ἦταν πολὺ ἄρρωστος κι' ἴσως νάχε πεθάνει κι' αὐτός. Συλλογιζόμουν τὸν τάφο τοῦ πατέρα μου στὸ νεκροταφεῖον, κοντὰ στὸ σπίτι μας, καὶ τὴ μητέρα μου ποὺ θὰ πῆγαινε ν' ἀναπαυθεῖ κοντὰ του, στὸν ἴσιον τοῦ ἴδιου δέντρου.

Ἀνέβηκα σὲ μιὰ καρέκλα, ὅταν ἔμεινα μόνος. καὶ κοίταξα στὸν καθέπτῃ τὰ μάτια μου, ποὺ ἦταν κόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα. Ὑστερα κατέβηκα νὰ περπατήσω λιγάκι στὴν αὐλὴ καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ, ποὺ κείνη τὴν ὥρα εἶχαν μάθημα, μὲ κοίταζαν κρυφὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν διηγήθηκα ἱστορίες κι' ὁ καϊμένος ὁ Τράτλ προσφέρθηκε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μαξιλάρι του. Δὲν ξέρω τί μποροῦσε νὰ μοῦ χρησιμεύσει, ἀφοῦ ἐγὼ εἶχα δικό μου μαξιλάρι, ἀλλὰ τὸ καλὸ παιδί αὐτὸ μόνο εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ κι' ἐπέμεινε νὰ τὸ πάρω. Τὸ πῆρα λοιπὸν κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσω τὸ χατήρι.

Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σχολεῖον τ' ἄλλο ἀπόγευμα, χωρὶς νὰ φαντάζομαι πῶς ἄφιναι

ἴσως τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο γιὰ πάντα. Ταξιδεύαμε πολὺ σιγὰ καὶ φτάσαμε στὸ

Γιάρμουθ στὶς δέκα τὸ πρωῒ. Ἀναζήτησα τὸν Μπαρκή, ἀλλὰ δὲν φαινόταν πουθενά.

Ἕνας ἄλλος ὅμως κύριος, κοντόχοντρος καὶ πρόσχαρος, πλησίασε στὸ ἅμάξι καὶ ρώτησε:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(Γερμανικὴ φωτογραφία)

— «Ο κύριος Κόππερφηλδ;
— Έγώ είμαι, κύριε.
— Έρχεστε μαζί μου, μικρέ μου κύριε, σ'ας παρακαλώ; Θά σ'ας πάω ύστερα στο σπίτι σας.

Με πήρε από τὸ χέρι, ἐνῶ ἐγὼ συλλογιζόμουν ποῖος μποροῦσε νὰ ἦταν, καὶ με πήγε σ' ἕνα μαγαζί, πού εἶχε τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή.

«Κατάστημα Ὁμέρ
Νεωτερισμοί, πένθιμα εἶδη κλπ.»

Ἦταν ἕνα στενὸ μαγαζάκι, ὅπου ἔσκαζε κανεῖς. Κοστούμια κρεμασμένα ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, καὶ σ' ἕνα παράθυρο καπέλλα ἀνδρικό καὶ γυναικεῖα. Στὸ παραμάγαζο, ὅπου μπήκαμε, ἦταν τρεῖς κοπέλλες κι' ἔραβαν μαῦρα ρούχα. Ἐ-ραβαν, ἔραβαν καὶ δὲν σήκωναν κεφάλι. Τὴν ἴδια ὥρα ἀκουγόταν ἀπὸ τὴν αὐλὴ ἕνα σφυρὶ πού κάρφωνε ρυθμικά κάτι σανίδες: Τόκ-τόκ, τόκ-τόκ!

— Πῶς πάει ἡ δουλειά; ρώτησε ὁ μαυροφορεμένος κύριος τὶς κοπέλλες. Θὰ εἵμαστε ἔτοιμοι ὅταν πρέπει:

— Ἐννοία σου, πατέρα θὰ εἵμαστε ἔτοιμοι, ἀπάντησε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

— Καλὰ λοιπόν. Τώρα νὰ πάρω τὰ μέτρα τοῦ μικροῦ. Περνάτε ἀπὸ δῶ, κύριε Κόππερφηλδ;

Πλησίασα τὸν κ. Ὁμέρ, πού μοῦδειξε ἕνα τόπι μαῦρο ὕφασμα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ποιότης πρώτη, κύριε Κόππερφηλδ! Γι' ἄλλη περίσταση θὰ γινόταν κοστούμι νὰ τὸ χαίρεται κανεῖς. Μὰ ὅταν χάνει μάννα ἢ πατέρα...

Μοῦ πήρε τὰ μέτρα καὶ τὰ γράφει στὸ σημειωματάριό του.

Ῥότερα εἶπε καὶ μοῦ φεραν τσαΐ, καὶ ἔφαγα λίγο, ἐνῶ ἀκουγα τὸ σφυρὶ νὰ χτυπᾷ ἔξω στὴν αὐλὴ.

Ὁ καϊμένος ὁ κ. Ὁμέρ κάτι ἤθελε νὰ πῇ γιὰ νὰ μοῦ κρατήσει συντροφιά.

— Ἐξέρετε, γινώριζα καὶ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα σας, μοῦ εἶπε. Ἦταν ψηλὸς πέντε πόδια καὶ ὁ τάφος του ἔχει μᾶκρος εἰκοσιπέντε...

— Μήπως ξέρετε τί κάνει ὁ μικρὸς μου ἀδελφός; ρώτησα ἐγὼ, κόβοντας στὴ μέση τὴ φλυαρία του.

Ὁ κ. Ὁμέρ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἐ, βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, εἶπε.

— Πέθανε; ρώτησα.

— Ἐ, μὴν πικραίνεστε, ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος, μοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Ὁμέρ.

Στὴν καρδιά μου ἀνοιξαν πάλι ὅλες οἱ πληγές κι' ἀκούμπησα τὸ κεφάλι πάνω στὸ τραπέζι, κι' ἔκλαψα πάλι σιωπηλά.

Τὸ σφυρὶ τότε σταμάτησε κι' ἕνας νέος μπήκε μέσα τὸ μαγαζί. Κρατοῦσε ἕνα σφυρὶ στὸ χέρι καὶ στὰ δόντια του εἶχε μιὰ σειρά προκούλες, πού τὶς ἔβγαλε γιὰ νὰ μπορέσει νὰ μιλήσει.

— Ἐτοιμος; ρώτησε ὁ κ. Ὁμέρ.

— Ἐτοιμος, κύριε, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Παιδί μου, εἶπε ὁ κ. Ὁμέρ γυρί-

ζοντας σὲ μένα, μήπως θέλεις νὰ ἴδεις...

— Ὁχι, πατέρα! φώναξε ἡ μιὰ κόρη.

— Ἀ, καλὰ-καλὰ, ἔκαμε ὁ κ. Ὁμέρ.

Ἄς μὴν ἴδῃ καλύτερα.

Μέσα στὸν πόνο μου, κατάλαβα ὅτι μιλοῦσαν γιὰ τὸ φέρετρο τῆς ἀγαπημένης μου μητερούλας, καὶ ξανάβαλα πάλι τὸ κεφάλι πάνω στὸ τραπέζι κι' ἔκλαιγα σιγανά, ἀποκαμωμένος ἀπ' ὅλ' αὐτὰ.

Σὲ λίγο σταμάτησε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἕν' ἀμάξι. Ἐβαλαν πολλὰ πράγματα ἐκεῖ πάνω, πού μέσα στὴν παραζάλη μου δὲν τὰ πολυπρόσεξα, κι' ὕστερα μ' ἔβαλαν καὶ μένα. Ὁ κ. Ὁμέρ κάθισε μπροστὰ καὶ διεύθυνε τ' ἄλλο, καὶ πίσω, μαζί μου, κάθισαν ὁ νέος κι' ἡ κοπέλλα πού ἔραβε.

Μόλις φτάσαμε, πρὶν καλὰ-καλὰ σταματήσει τ' ἀμάξι, πῆδησα κάτω καὶ βρέθηκα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Πέγκοτου, πού με πήρε καὶ μ' ἔμπασε μέσα. Περπατοῦσε στὰ νύχια, σὰ νὰ φοβοῦταν μὴν ξυπνίσει τοὺς νεκροὺς.

Ὁ κ. Μύρτον δὲ μοῦδωσε καμμιὰ προσοχή, ὅταν μπήκα στὸ σαλόνι καὶ τὸν εἶδα καθισμένον κοντὰ στὴ φωτιά, νὰ σιγοκλαίει με τὸ μαντῆλι στὸ χέρι. Ἡ ἀδελφή του ἔγραφε ἕνα σωρὸ γράμματα καὶ μοῦδωσε τὴν ἀκρὴ τοῦ χεριοῦ της.

— Σοῦ πήραν μέτρα γιὰ ρούχα; με ρώτησε ξερὰ ξερὰ.

— Μοῦ πήραν.

— Τὰ πουκάμισά σου τᾶφες;

— Ναι, δεσποινίς, τᾶχω μαζί μου ὅλα τὰ πράγματά μου.

Ἡ μὲς Μύρτον ἔμεινε ὥρες ὀλόκληρες ἐκεῖ δά, μπροστὰ στὸ γραφεῖο της, κι' ἔγραφε τὰ γράμματά της, δίχως νὰ σαλεύει διόλου. Ὁ κ. Μύρτον πότε ἔπαιρνε ἕνα βιβλίο, πότε τ' ἄφινε, πότε βηματίζει πάνω κάτω. Καὶ ἐγὼ καθόμουν ὥρες ὀλόκληρες ἀσάλευτος κι' ἀμίλητος.

Κι' ἔτσι μόνο τὰ ρολόγια χτυποῦσαν τικ-τάκ σ' ἐκείνη τὴ νεκρικὴ σιωπὴ καὶ μόνο τὰ ἔκκρεμῇ σάλευαν πέρα δῶθε. Καμμιὰ ἄλλη κίνηση δὲν ἔδλεπε κανεῖς στὸ βουδὸ σαλόνι.

... Τώρα πιά ὅλα ἔχουν τελειώσει, τὸ χῶμα σκέπασε καὶ πάλι τὸ λάκκο, καὶ ξαναγυρίζουμε ὅλοι ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο στὸ σπίτι. Τὸ σπίτι αὐτὸ μοῦ ραγίζει τὴν καρδιά καθὼς τ' ἀντικρύζω κι' ὁ πόνος μου εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερος. Ὁ κ. Σίλιπ, ὁ γιατρὸς τοῦ σπιτιοῦ, με κρατεῖ ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ὅταν μπήκαμε μέσα, μοῦδωσε νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι νερό, μὰ ἐγὼ τὸν ἀποχαίρετσα κι' ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου.

Ἐκεῖ τῆξερα πῶς θάρχόταν ἡ Πέγκοτου νὰ με βρεῖ. Κάθισε πλαῖ μου, μοῦπιασε τὰ χέρια καὶ μοῦ τὰ φίλησε στοργικά καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ καιρὸ τὴν ἔδλεπα πού δὲν ἦταν καλὰ. Τὴ βασάνιζε κάτι, ποτὲ δὲ γελοῦσε τὸ χεῖλι της. Νανοῦριζε τὸ ἀδελ-

φάνι σας τόσο γλυκά, ὥστε πολλὲς φορὲς νόμιζα πῶς ἀκουγα τὴ φωνή της νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό... Τὴν ἡμέρην πού φύγατε, μοῦ εἶπε: «Δὲ θὰ τὸ ξαναἰδῶ πιά τὸ παιδάκι μου. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πῶς δὲ θὰ τὸ ξαναἰδῶ τὸ παιδάκι μου...» Ὅταν κοιμόταν, μ' ἤθελε κοντὰ της, ἀλλοιῶς δὲν εἶχε ἡσυχία.

Τὴν τελευταία βραδυὰ με φίλησε καὶ μοῦ εἶπε: «Πέγκοτου, ἀν πεθάνει καὶ τὸ μωρό μου, βάλ' το μου στὴν ἀγκαλιὰ κι' ἄς μᾶς θάψουν μαζί. Νάρθει κι' ὁ Δαυὶδ μου στὴν κηδεῖα καὶ νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἡ μαννούλα του ἄλλη σκέψη δὲν εἶχε στὶ νοῦ της ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική του». Ἐγείρι σὲ λίγο τὸ κεφάλι της πάνω στὸ μπράτσο μου κι' ἀναπαύθηκε ἡσυχά-ἡσυχά, σὰν παιδάκι πού τὸ παίρνει ὁ ὕπνος...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΘΟΥΛΑ

Κάθε φορὰ πού ἔδλεπα τὴ μικρὴ Σταθούλα, νόμιζα πῶς ἔδλεπα ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ μικρά, τὰ ἔρημα, τὰ ἀναμαλλιασμένα σκυλάκια πού γυρίζουν στοὺς δρόμους.

Μικρὴ τεσσάρω μόλις χρόνων, ξυπόλυτη, λερὴ, ξεμαλλιασμένη, με κοίταξε με δὺδ λαμπερὲς γλυκιᾶς χαντρίτσες, καὶ πότε-πότε μοῦ γελοῦσε με τὸ λερωμένο της μουράκι. Στεκόμουν, τῆς γελοῦσα κι' ἐγὼ, ἤθελα νὰ τῆς μιλήσω, μὰ κείνη ἔφευγε μακρὰ, κι' ἀπὸ κεῖ μοῦ γελοῦσε με ἱκανοποίηση, βέβαιη πιά ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τὴν πιάσω. Φοροῦσε μιὰ κοντὴ κοντὴ ποδίτσα καὶ ἔτρεχε ξυπόλυτη με τὰ ἀδύνατα μαῦρα ποδαράκια της. Ὅλη μέρα τὴν ἀκουγα τριγύρω ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ σιγοτραγουδᾷ δικούς της σκοπούς, νὰ μιλάη μόνη της καὶ νὰ παίξῃ παιχνίδια δικὰ της πάντα μονάχη.

Ἐνα ἀπόγεμα πολεμοῦσε νὰ γεμίσει τὸ χαλασμένο παχνί, πού ἦταν στὸ διπλὰνὸ σπίτι, με κίτρινες ἀγριομαργαρίτες πού τὶς εἶχε μαζέψει τριγύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Στυλωμένη στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της, με τὴ μικρὴ ἀγκαλιὰ της γεμάτη λουλούδια, προσπαθοῦσε νὰ φτάσῃ τὸ παχνὶ καὶ νὰ τὶς βάλλῃ μέσα... Σὰν με εἶδε ὅτι τὴν ἔδλεπα, ἄφησε τὶς μαργαρίτες κι' ἔφυγε τρεχάτη. Ἀλλες φορὲς τὴν ἔδλεπα στὰ κρυφὰ νὰ παίξῃ με τὰ μικρά γατάκια ἢ με κανένα μικρὸ κατσικάκι...

Τὸ καλοκαίρι τὴν κουρέφανε. Τότε τὰ ματάκια της φαίνονταν ἀκόμη πιδὺ γλυκά, καὶ τὸ προσωπάκι της ἔμοιαζε πάντα σὰ λυπημένο. Τότε γενήκαμε φίλες. Ὅταν γύριζα στὸ σπίτι, με κοίταζε χωρὶς νὰ φεύγῃ πιά.

— Ἐλα μαζί μου, τῆς ἔλεγα.

Μ' ἀκολουθοῦσε σὰν κανένα ὀπάκου σκυλάκι. Καθόμαστε μαζί στὴ σκάλα.

— Πές μου κανένα τραγουδάκι. Ἐ-ρεῖς;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'.

Θυμᾶστε τὶς φάρσες πού ἔπαιζα τοῦ μπάρμπα-Γιάννη τοῦ ξενοδόχου; «Ὁ, τι κάμης θὰ τὸ λάβης» λέει μιὰ παροιμία. Ἐτσι τώρα κάποιος μοῦ ἔπαιζε φάρσες καὶ μένα.

Ἦταν ὁ κ. Τοτός, ὁ μικρὸς ἀνιψιὸς τῆς κ. Βιογινίας, πού συχνὰ ἐρχόταν στὸ σπίτι μας. Μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς—δὲν μπορῶ νὰ πῶ—με χάριδε, μοῦ ἔδινε ἀπ' ὅ,τι φαγώσιμο εἶχε. Τοῦ ἄρεσε ὅμως καὶ νὰ με πειράξῃ γιὰ νὰ γελῇ. Καὶ σήμερα θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἀπ' τὶς πολλὰ καὶ διάφορες φάρσες του.

Ἐνα μεσημέρι, ὅταν με φώναξαν γιὰ νὰ φάω κι' ἔτρεξα με χαρὰ στὴν αὐλὴ ὅπου συνήθως μοῦ ἔβαζαν τὸ πιάτο μου, βρέθηκα ἄξαφνα μπροστὰ σ' ἕνα σκυλάκι, ἄγνωστο ὁλωςδιόλου στὸ σπίτι, πού στεκόταν μπροστὰ στὸ φαί μου καὶ μάγριοκοίταζε.

Μπά! πού βρέθηκα πάλι αὐτὸ τὸ καφετὶ σκυλὶ με τὸ κόκκινο πετσάκι στὸ λαιμό: Καὶ τί ἐννοοῦσε πού φύλαγε τὸ φαί μου; Νὰ μὴ μᾶφήσῃ νὰ πλησιάσω,

γιὰ νὰ τὸ φάῃ τοῦ λόγου του; Δὲν θᾶξερε, φαίνεται, πόσο μάγαποῦσαν οἱ κύριοί μου καὶ πῶς στὸ σπίτι αὐτὸ ἤμουν σὰ νοικοκύρης!

Στὴν ἀρχὴ φοβήθηκα καὶ μοῦ ἤρθε νὰ φύγω, γιὰ νὰ ζητήσω βοήθεια ἀπ' τὴν κυρία μου. Ἐπειτα ὅμως σκέφτηκα πῶς ἡ δειλία εἶναι κακὸ πρᾶγμα κι' ἀποφάσισα νὰ τὰ βγάλω πέρα μονάχος μου.

— Κύριε, εἶπα στὸ ἄγνωστο σκυλὶ με θάρρος: ποῖος εἰστε καὶ τί θέλετε δῶ; Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω.

Μιλὰ ὁ μπουλούκος. Ἐξακολούθησε μόνο νὰ μάγριοκοιτάξῃ.

— Δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τὸνομά σας; τοῦ εἶπα δυνατότερα. Πολὺ καλὰ, δὲ με νοιάζει. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ τραβηχτῆτε ἀπὸ κεῖ, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ πιάτο εἶναι δικό μου κι' ἐννοῶ νὰ φάω με τὴν ἡσυχία μου.

Ἡ ἴδια σιωπὴ. Ἀκίνητος ὁ μπουλούκος, ἀκίνητος καὶ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω μου.

Θύμωσα φοβερά, ὅπως θυμώνουμε καμμιὰ φορὰ ἐμεῖς οἱ γάτοι. «Θὰ τοῦ

ριχτῶ κι' ἄς γίνῃ ὅτι γίνῃ!» εἶπα μέσα μου. Κι' ἀκράτητος, ὁρμησα ἀπάνω στὸν ἄγνωστο σκύλο.

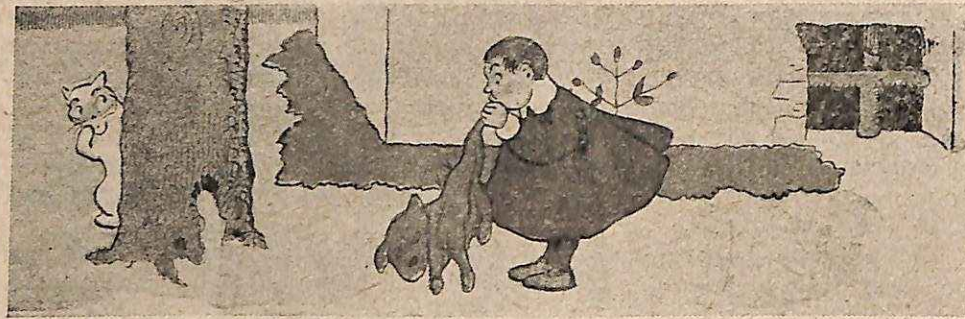
Ἀλλά, περὶ ὅρου πρᾶγμα! Μὲ τὴν πρώτη σπρωξιά πού τοῦδωσα, ἀντὶ νὰ τραβηχτῇ ἢ νὰ ὀρμήσῃ κι' αὐτὸς ἀπάνω μου, τινάχτηκε ψηλὰ σὰ λαστιχένιο τόπι! Ὑστερα ἔπεσε κάτω, ἔκαμε γκὲλ καὶ πάλι τινάχτηκε ψηλὰ. Δὲν ξανα-εἶδα ποτὲ σκυλὶ νὰ κάνῃ ἔτσι!

Μ' ὅλη μου τὴν ἐκπληξή, ὁ θυμὸς δὲν μοῦ εἶχε περᾶσει. Ἐτρεξα, τὸν ἔφτασα, τὸν ἔπιασα κι' ἄρχισα νὰ τὸν δαγκώνω καὶ νὰ τὸν πετῶ πότε ἀπὸ δῶ καὶ πότε ἀπὸ κεῖ.

Αὐτὸ βάσταξε κάμποσο. Μὲ εἶχε πιάσει λύσσα, μανία. Κι' ἄξαφνα—ἄλλο

παράξενο: Είδα το σκύλο να μικραίνει, να λιγνεύει, να μακραίνει, να μαλακώνει, να γίνεται σά σουπιά! Τὸν σκουνοῦσα, μὰ δὲν πετιόταν πιά ψηλά. Κοιτόταν χάρω σὰν ψόφιος.

Τάχασα. Τὸν σκότωσα: Ψόφησε; Κι' ἔλυσε κιόλα, σὲ μιὰ στιγμή; Στεκόμουν καὶ τὸν κοίταξα μὲ μεγάλη ἀπορία, ὅταν ἄκουσα ἓνα πνιχτὸ γέλιο γνωστὸ μου. Ἦταν τὸ γέλιο τοῦ Τοτοῦ, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ περβόλι. Ἀμέσως κατὶ μυρίστηκα καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο.

Ἀπὸ κεῖ εἶδα τὸν καλὸ σου τὸν Τοτὸ νὰ σηκώνει ἀπὸ χάρω τό... λείψανο τοῦ σκύλου, νὰ βάλλει τὴν οὐρίτσα του στὸ στόμα του, καὶ νὰ φύσῃ, νὰ φυσῇ, γιὰ νὰ τὸ... φουσκώσῃ!

Τότε κατάλαβα. Ὁ ἐχθρὸς μου δὲν ἦταν παρὰ ἓνας σκύλος ἀπὸ λάστιχο. Ἐνα παιχνίδι τοῦ κ. Τοτοῦ, ποὺ μοῦ τῶβαλε κεῖ γιὰ νὰ μὲ τρομάξῃ.

Καθὼς τὸ πετοῦσα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, φαίνεται πὼς λασκάρησε τὸ βούλωμά του, ἐξέφυγε ἀπὸ μέσα ὁ ἀέρας καὶ ξεφουσκώσε. Κι' ὁ κ. Τοτὸς τὸν φούσκωνε ἴσως γιὰ νὰ μοῦ παίξῃ κι' ἄλλη φάρσα.

Μὰ ναι, τώρα πιά ποὺ ἤξερα...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΘΥΣΙΑ

Εἶχε πιά νυχτώσει... Ὁ μικρὸς Ἀντρέας ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται. Πότε θά-φτανε πιά; Γιὰ μιὰ στιγμή τένωσε τ' αὐτιά του. Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουγε ἀπὸ μακριὰ κάτι βουητά. «Βῆδζζ!... τοῦ φώναζε ὁ ἀέρας ποὺ σφύριζε» φτωχὲ Ἀντρέα, θάρρῳ πὼς ἀρχίζεις νὰ φοβάσαι!...

Κι' ἀλήθεια τὸ παιδί προχωροῦσε δισταχτικά μέσα στὴ νύχτα. Κάθε τόσο στεκόταν φοβισμένο.

— Κάτι οὐρλιάζει. Χριστούλη μου, βοήθα με!

Ἀρχισε νὰ τρέχῃ, μὰ τὸ χιόνι τὸν ἐμπόδιζε. Τάχα δὲν ἦταν κάτι μεγάλο, αὐτὸ ποὺ εἶχε ἀποφασίσει; Νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τροφή; Μὰ ποῦ; Καὶ πὼς; Στὸ νοῦ του στριφογυρίζαν χίλιες σκέψεις. Δεῖλιαζε...

— Νὰ γυρίσω πίσω;... ἀναρωτιόταν.

Μὰ ὕστερα ἔβλεπε μπροστά του μιὰ φτωχή καλύβα. Ἐκεῖ μέσα ἦταν ἓνας γέρος καὶ μιὰ γριά, δυὸ ἀγαπημένα πρόσωπα χλωμά καὶ κρύα ἀπ' τὸ χιόνι κι' ἀπ' τὴν πείνα.

Δυὸ πρόσωπα, ποὺ ἄλλοτε εἶχαν γύρει γελαστὰ πᾶνω ἀπ' τ' ὄρεαν ἀρρωστημένο κεφάλαι καὶ τοῦ ξανάδωσαν τὴ ζωὴ. Τὸ μάζεψαν σχεδὸν ἀπ' τὸ δρόμο, τὸ φύλαξαν ἀπ' τὸ χάρω, κι' αὐτὸ ποὺ δὲ θυμόταν τίποτε ἄλλο στὸν κόσμω ὅσο αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ἀγάπησε τὰ δυὸ γλυκὰ πρόσωπα περισσότερο κι' ἄλλο.

— Ὁ πάω ἐγώ!

— Ὁχι, ἐσύ, στενάξανε θλιβερά, μὴ ἐσύ, χρυσὸ μὰς παιδί, καὶ σὲ χάσουμε. Ξεχνᾷς τὸ κρύο, τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, τοὺς λύκους;

Τὸ πήρανε κοντὰ τους καὶ τὸ χαϊδεύανε κλαίγοντας. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε τίποτα νὰκούσῃ.

— Μὴ λυπάστε, τοὺς εἶπε. Κάμετε ὑπομονή. Σὲ λίγο θὰ εἶμαι ἐδῶ μὲ τὰ τρόφιμα. Πρέπει νὰ πάω! Εἶμαι μεγάλος καὶ δὲν παθαίνω τίποτα!

Πῆγε κοντὰ, τοὺς φίλησε τόσο γλυκὰ, σὰ νὰ τοὺς ἔβλεπε γιὰ τελευταία φράζ.

— Σὲ λίγο θάμαι ἐδῶ. Θανάψουμε μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ θὰ μαζευτοῦμε γύρω της νὰ φάμε.

Ἐρριξε ἓνα τριμμένο παλτὸ στὴν πλάτη του κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ δυσκολία. Βγήκε. Βουτήχτηκε ὡς στὰ μισὰ στὸ χιόνι. Ἐννοίωσε ἓνα τσουχερὸ ἀνατρίχιασμα.

— Θεέ μου!

Ἐκανε τὸ σταυρὸ του κι' ἄρχισε νὰ προχωρεῖ. Πλάφ... πλοῦφ... τὰ παπούτσιά του χωνόντανε δλοκλήρα μέσα στὸ χιόνι. Ἔτσι πήγαινε. Εἶχε φύγει νωρὶς καὶ τὸν ἔφτασε ἡ νύχτα. Καὶ τώρα; Πόσο μακριὰ τοῦ φαινόταν καὶ πὼς φοβόταν! Ὁ ἀνεμὸς βούιζε τρομαχτικά, τὰ σκοτάδια ἦταν ἀτέλειωτα, ὁ δρόμος δύσκολος πολὺ. Μὰ νὰ, ξάφνου πέρα κεῖ φάνηκε ἓνα φῶς. Εἶναι, δὲν εἶναι φῶς; Μὰ ναι, ναι, ὁ μικρὸς Ἀντρέας διευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ γιομάτος ἐλπίδα.

Σὲ λίγο χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ μπάρμπα Θανάση. Τὴ καλὰ! Ὁ τὸ δῶσῃ. Εἶναι καλὸς αὐτὸς καὶ δὲ γυρεύει τὸν παρὰ μπροστά.

— Καλὸς πέρα, μπάρμπα-Θανάση, νά-χης καλὸ, δῶσε μὰς κάτι νὰ φάμε καὶ κοντέψουμε νὰ πεθάνουμε ἀπ' τὴν πείνα. Μὴ ρωτᾷς, φέτο δὲν εἴχαμε πολλὰ λεφτὰ καὶ μὰς σῶθηκαν τὰ τρόφιμα. Τὸ χιόνι ἔπεσε πολὺ.

Τὸ ἀγαθὸ πρόσωπο τοῦ μπακάλη πλημμύρισε ἀπὸ οἶκτο. Ἀρπάξε ἓνα καλάθι καὶ τὸ γέμισε ξέχειλο μὲ διάφορα τρόφιμα. Ἐδᾶλε ἀπ' ὅλα. Ψωμί, τυρί, αὐγά, ὡς καὶ κρασί κόκκινο ἀκόμα. Ὁ μικρὸς Ἀντρέας, γιομάτος χαρά, εἶναι-τοίμος νὰ φύγῃ. Ὁ μπακάλης τὸν κοιτάζει παράξενα.

— Ε, Ἀντρέα, τοῦ λέει. Μὰς κι' ἔχεις σκοπὸ νὰ πεθάνῃς ἀπ' τὸ κρύο; Ποῦ θὰ πᾶς τέτοια ὥρα, παιδί μου; Κάτσε νὰ ξεμερώσῃ.

— Ὁχι, μπάρμπα Θανάση, πρέπει νὰ φύγω. Οἱ καλοὶ μου γονεῖς πεινᾶνε καὶ πρέπει νὰ τοὺς πᾶω κάτι, γιὰτὶ εἶναι γέροι κι' ἀδύνατοι κι' εἶναι φέτος.

Κι' ἔκανε πάλι νὰ φύγῃ.

— Ὁχι, τοῦ εἶπε, εἶσαι βρεμμένος. Κάτσε τουλάχιστο νὰ στεγνώσῃς.

Ὁ Ἀντρέας κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά. Μὰ δὲν ἦταν ἡσυχος. Ἀν ἡ μητε-ρούλα του δὲν μπορούσε νὰ βαστάξῃ ὡς τὸ πρῶτ', ἐξαντλημένη ὅπως ἦταν; Τὴ νὰ κάμῃ; Ὁ μπακάλης ἔδωσε τὰ φῶτα καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ. Τὰ μάτια τοῦ Ἀντρέα κλείσανε. Τώρα κοιμάται βε-θαιά. Μὰ τὰ χαρακτηριστικά του εἶναι τρομαγμένα, ἀλλοιωμένα, σὰ νὰ βλέπῃ κανένα κακὸ ὄνειρο. Ἐάφνου ξυπνᾷ, τρί-βει τὰ μάτια του. Εἶδε ἓνα κακὸ ὄνειρο. Ἐνα μαῦρο πουλὶ ποὺ χύμηξε νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Τὴ νὰ σημαίνει τάχα; Ὁ νοῦς του πέταξε στὴν καλύβα. Πρέπει νὰ φύγῃ κιόλας γρήγορα. Τὰ δυὸ γε-ροντάκια θάγωνοῦν πότε-νὰ φτάσῃ.

Σηκώθηκε σιγά-σιγά καὶ δοκίμασε νὰ-νοῖξῃ τὴ μικρὴ πορτοῦλα, κι' ὦ τοῦ θαύματος! ἡ πορτοῦλα δὲν ἦταν φαίνε-ται καλὴ κλεισμένη κι' ἀνοίξε. Ὁ Ἀν-τρέας χύθηκε ἔξω στὸ σκότος μὲ τὸ γε-μάτο καλάθι. Τώρα δὲν τοῦ φαινόταν πιά καθόλου τρομαχτικὸ τὸ σκοτάδι. Ἦ-σως γιὰτὶ τὸ εἶχε συνειθίσει ἀπὸ πρίν. Ἦσως γιὰτὶ τώρα γύριζε σπῆτι μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά. Ὁ τὸς πῆγαινε φαγί. Ὁ τὸς ἔδινε τὴ ζωὴ. Καὶ βια-ζόταν νὰ φτάσῃ. Προχωροῦσε κι' ὅλο προχωροῦσε, χωρὶς κανένα φόβο, χωρὶς κανένα δισταγμό. Τώρα τὸ βούϊσμα τὰ-νέμου εἶχε πάψει. Φυσούσε ἓνα ἐλαφρὸ ἀεράκι καὶ τὸν χαίδεψε σὰ νὰ τοῦλεγε: «Τὴ καλὸ παιδί ποὺ εἶναι ὁ μικρὸς Ἀν-τρέας! Τὴ καλὸ παιδί ποὺ εἶναι ὁ μι-κρὸς Ἀντρέας!» Μὰ καὶ μέσα του τάχα δὲν τὴν ἄκουγε αὐτὴ τὴ φωνή; ναι, καὶ μέσα του κάτι τοῦ φώναζε: «Μπράβο! Μπράβο Ἀντρέα!» Περπάτησε ἀκόμα πολὺ. Περπατοῦσε ἀκόμα.

Μακρυνὲς μὲλεις ἀκούγονταν φωνὲς τῶν πετεινῶν. Τὴ χαρά, σὲ λίγο θὰ ξη-μερώσῃ! Σὲ λίγο θάναί στὴ φτωχὴ τους καλύβουλα καὶ θὰ μοιράξῃ στὴν καϊμένη τὴ μαμμά του τὸ ψωμί, τὸ τυρί καὶ τ' αὐγά, καὶ μὲ τὸ φτωχὸ του τὸν πα-τέρα θὰ τσουγγρίξῃ τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί, καὶ θὰ πιῇ κι' αὐτὸς λιγάκι γιὰ δύναμη. Ὁ ἀνάψουμε μιὰ μεγάλη φω-τιά κι' ὅλοι μαζί θὰ πιοῦνε εἰς υγιάν-του. Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς μαμμάς του θὰ γίνῃ τριανταφυλλὶ καὶ τοῦ πατέ-ρα του κατακόκκινο, κι' οἱ δυὸ μαζί θὰ τὸν φιλήσουν καὶ θὰ τοῦ ποῦνε κλαί-γοντας:

— Ἐχε τὴν εὐχή μας, παιδάκι μου. Μὰς ἔσωσε τὴ ζωὴ!

Ἦ, τὴν ἀνέκφραστη εὐτυχία!

Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ οὐρλισμ; Τὴ νάναί τάχα; Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶναι δυνατό. Ἀρχίζει τώρα νὰ θαμποφέγγῃ καὶ ὦ, Χριστέ μου, ἀπὸ μακριὰ κάτι φαίνε-ται νὰ κουνιέται πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ παιδιοῦ.

— Ἐνας λύκος!...

Ὁ Ἀντρέας βγάζει μιὰ φωνὴ καὶ πέ-

φτει κάτω ἀδύνατος... Μὰ ὕστερα πέρ-νει θάρρος, Σηκώνεται γρήγορα κι' ἀρ-χίζει νὰ τρέχῃ ὅσο τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ παιδικὰ του πόδια καὶ τὸ χιόνι. Μὰ ὁ λύκος προχωρεῖ μὲ σταθερὰ βήματα ἴ-σια σ' αὐτόν. Τὸν ἔχει δει πιά, εἶναι ἀργά... Ὁ μικρὸς Ἀντρέας, σὰν μα-γνητισμένος, στέκεται, γονατίζει νὰ κά-νῃ τὴν προσευχή του. Δὲ θὰ πεθάνῃ σὲ λίγο;...

Ἡ αὐγὴ μόλις ἀρχίζει νὰ ροδίξῃ, ὁ οὐρανὸς νὰ καθαρίζῃ, τὸ χιόνι ν' ἀργο-λυώνῃ... Σηκώνει ψηλὰ τὰ μάτια του.

Ἦ, Θεέ μου πόσο θὰ ἤθελε νὰ ζῇσῃ ὁ μικρὸς Ἀντρέας. Ποτέ του δὲν εἶχε ἀγαπήσει τὴ ζωὴ, ὅσο αὐτὲς τίς λίγες στιγμὲς ποὺ ἐνοιωθε τὸ θάνατο τόσο κοντὰ του...

Καὶ νὰ, ἓνα ξύλο χόντρο! Μὴν τοῦ τῶστελε τάχα ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ; Δὲν εἶναι μεγάλος, μὰ εἶναι γερός καὶ θέλει νὰ ζῇσῃ. Ἀφ'εἶναι τὸ καλάθι, πιά-νει γερά τὸ ξύλο, καὶ τὴ στιγμή ποὺ ὁ λύκος εἶναι σχεδὸν πλάι του, τὸ κατε-βάξῃ μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τοῦ ζώου. Μὰ κρυγὴ τρομερὴ ἀκούστηκε καὶ τὸ ζῶο εἶχε πληγωθεῖ, μὰ δὲ σκοτώθηκε. Ἀγριος, δυνατὸς ἀκόμα, ὁ λύκος ὀρ-μᾷ πᾶνω στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ κι' ἀρ-χίζει νὰ τὸ δαγκώνῃ παντοῦ. Στὸ στῆ-θος, στὸ χέρι, στὸ πόδι.

Ὁ Ἀντρέας παλεύει ἀκόμη νὰ σωθῇ, χώνει μὲ τὸ γερὸ του χέρι τὸ ξύλο στὸ στόμα τοῦ ζώου τόσο ὀρμητικά, ποὺ ἐ-κείνο πέφτει σχεδὸν ἀναίσθητο.

Τότε ὁ Ἀντρέας ἀρπάξῃ τὸ καλάθι κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν τρελλός. Τὸ ἐνστικτο τῆς ζωῆς τοῦ δίνει υπεράν-θρωπη δύναμη. Ἐχει τρέξει τόσο ποὺ κοντεύει νὰ φτάσῃ. Μὰ τὸ αἶμα ποὺ τρέχει ἀπ' τὴς δαγκωμάτιες τὸν ἔχει ἐ-ξαντλήσει. Αἰσθάνεται πὼς χάνει τίς δυ-δυνάμεις του, πὼς τὸν ἐγκαταλείπει ἡ ζωὴ. Γύρισε πίσω μιὰ στιγμή καὶ εἶδε μιὰ κόκκινη γραμμὴ πᾶνω στὸ χιόνι. Ἦταν τόσο κουρασμένος, ποὺ ἤθελε νὰ πέσῃ πᾶνω κεῖ καὶ νὰ ξεκουραστῇ γιὰ πάντα. Μὰ μπροστά του προβάλλει ἡ ποθητὴ καλύβα. Ἐκανε ἀκόμα μιὰ προσπάθεια καὶ σῦρθηκε ὡς τὴν πόρτα. Τὴν ὀπισθεῖ σιγά, ἔχωσε μέσα τὸ κα-λάθι μὲ τὰ φαγιά κι' ἀκούμπησε τὸ κε-φαλῆαί του στὸ ἀνοιγμά της.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησαν δυὸ νυσταγ-μένες γέριες φωνές.

Μὰ κανεὶς δὲν ἀπάντησε. Ὁ μικρὸς Ἀντρέας εἶχε πεθάνει.

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΠΕΡΣΙΚΟ Σ ΘΥΓΑΟΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ Ναρέτο εἶχε γίνει ἓνα γερὸ κι' ὠραῖο παλληκάρι κι' ἡ Πάλια ἦταν τ' ὠραιό-τερο κορίτσι τοῦ Ἰσπαχάν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Φίδια, τὴν ὠραία βασιλοπούλα. Ἐνα βράδυ, ἡ καλὴ κυρὰ Λόδια, ἡ μάννα τοῦ Ναρέτο, εἶπε:

— Γιέ μου, μὲ πήρανε πιά τὰ χρόνια καὶ δὲ θ' ἀργήσω νὰ κλείσω τὰ μάτια μου. Θέλω νὰ προφτάσω νὰ σὲ ἰδῶ παν-τρεμμένον καὶ νὰ πιάσω στὰ χέρια μου ἀγγονάκια. Πές μου ποῖα κοπέλλα θέλει ἡ καρδιά σου, νὰ πᾶω στὸν πατέρα της νὰ τὴ ζητήσω.

— Ἀ, μητέρα, εἶπε ὁ Ναρέτο, ἐγὼ θέλω νὰ πάρω τὴν κόρη τοῦ ἀφέντη μου τοῦ Ραμέτι, ποὺ εἶναι ὁμορφὴ σὰν τὰ-στρι τῆς αὐγῆς κι' ἡσυχὴ σὰν τ' ἄσπρο τ' ἀρνί. Μὰ ὁ ἀφέντης εἶναι κακός, ξέ-ρω πὼς μόνο σ' ἓναν πλούσιο ἀρχοντα θὰ τὴ δώσει τὴν κόρη του.

Ἡ καλὴ μάννα μάζεψε τὸ θάρρος της καὶ πῆγε στὸ Ραμέτι καὶ τοῦ ζήτησε τὴν κόρη του γιὰ τὸ γιό της, ποὺ ἦταν ἐρ-γατικὸ κι' ἀξιο παλληκάρι. Μὰ ὁ σκλη-ρὸς ξυλέμπορος ἀγρίεψε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ διώξῃ τὴ γριά μὲ τίς κλωτσιές. Καὶ τόσο τὸν ἐπνίξε ὁ θυμὸς, ὥστε μόλις ἔ-τυχε νὰ βρῇ στὸ δρόμο τὸ γείτονά του, τὸν ἀρχοντα Καριές, κάθισε καὶ τοῦ ἐξι-στόρησε τὸ θράσος ποὺ εἶχαν αὐτοὶ οἱ «ἀπένταροι» νὰ τοῦ ζητήσουν τὴν κόρη του, μιὰ ἀρχοντοπούλα!

Ὁ Καριές, ὅταν γύρισε στὸ σπῆτι του, σκέφθηκε ὅτι κάτι μπορούσε νὰ ὠφε-ληθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Πῆρε λοι-πὸν νὰ ἐπιστάτῃ του καὶ πῆγε καὶ βρή-κε τὸ Ναρέτο:

— Ἀκου δῶ, παλληκάρι μου, τοῦ εἶ-πε. Μαθαίνω πὼς θέλεις νὰ πάρῃς τὴν κόρη τοῦ Ραμέτι καὶ δὲ στὴ δίνει, ἐπει-δὴ εἶσαι φτωχός. Ἐρῶ ὅμως πὼς ὁ Ραμέτι θὰ σοῦ τὴν ἔδινε, ἂν εἶχες δέκα χιλιάδες παράδες περιουσία. Ἐλα λοι-πὸν μαζί μου, ὑπόγραψε χαρτὶ πὼς μοῦ πουλᾷς τὸ Φακιοῦ καὶ σοῦ δίνω ἀμέσως τίς δέκα χιλιάδες καὶ πέρνεις ἀμέσως τὴν κόρη ποὺ σοῦ ἀρέσει.

— Ἀφέντη Καριές, ἀπάντησε ὁ Να-ρέτο, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σου, μὰ τὸ Φακιοῦ δὲν τὸ πουλῶ.

Ὁ Καριές ἔφυγε ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακὸ του.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! εἶπε. Καὶ τὴν ψυχὴ μου ἀκόμη θὰ πουλοῦσα στὸ Ντεβᾶ (*), ἂν μπορούσα ἔτσι ν' ἀγορά-σω αὐτὸ τὸ Φακιοῦ.

Παρεῦθε δὲ τότε ἀνοίγει ἡ γῆ καὶ βγαί-νει ἓνας πυκνὸς καὶ κίτρινος καπνός, ἀπ' ὅπου προβάλλει ἓνας ἀνθρώπος μὲ ἄσχη-

(*) Ντεβᾶ: τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ.

μη δψη και μάτια λαμπερά σαν αναμμένα κάρβουνα.

— Με φώναξες και νά 'μαι! είπε. Είμαι ο Ντεβά. Πούλησέ μου την ψυχή σου για δέκα χρόνια μετά το θάνατό σου και θα κάμω εγώ νά πάρης το Φακίου. 'Αν δέ θελήσει ο Ναρέτο νά σοῦ τὸ πουλήσῃ, θά τὸν χτυπήσω σκληρά και θά τὸν ξεκάμω.

Ἡ συμφωνία ἔγινε κι' ο Ντεβά ἐξαφανίστηκε μέσα στὸν ἴδιο κίτρινο καπνὸ, κι' εὐθὺς τὸν κατάπιε πάλι ἡ γῆ.

Ἐνα μεσημέρι, ο Ντεβά βρέθηκε μπροστὰ στὸ Ναρέτο. Ἐκεῖνος εἶδε τὰ φλογερά του μάτια, τὸν γνώρισε και γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀλλὰ τὸ Κακὸ Πνεῦμα πάλι ἦταν μπροστὰ του.

— Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα, δυνατὲ Ντεβά; ρώτησε ὁ νέος.

— Μικρά πράγματα. Νά πουλήσῃς τὸ Φακίου στὸν ἄρχοντα Καριές.

— Ἐχω ὀρκισθεῖ στὸν Ὁρμουδζ νά μὴ τὸ πουλήσω.

— Ἐγώ, ὁ Θεὸς τοῦ Κακοῦ, σὲ λύνω ἀπὸ τὸν ὄρκιο σου.

— Σὲ φοβάμαι, Ντεβά, μὰ λατρεύω τὸν Ὁρμουδζ, και δὲ μπορῶ νά πατήσω τὸν ὄρκο μου.

— Αὐτὸ ποῦ εἶπα, θέλω νά γίνῃ. Πρέπει νά ὑπακούσῃς.

— Ἀδύνατο!

— Τότε κι' ἐγὼ χτυπῶ! Δυστυχία θά σὲ βρῇ, και θά βαστάξῃ ὅσο βαρτάει κι' ἡ ἐπιμονή σου.

Κι' ὁ Ντεβά μουρμούρισε κάτι λόγια μαγικά κι' ἐξαφανίστηκε.

Ὅταν γύρισε ὁ Ναρέτο στὸ σπῆτι του, τὸ βρῆκε ραγισμένο σαν ὕστερ' ἀπὸ τρομερὸ σεισμό. Ἡ μάννα του κι' ἡ ἀδελφή του ἔκλαιγαν καθισμένες στὸ κατώφλι. Τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸν κήπο ἔχαν χαθεῖ ὅλα και τώρα ἦταν γεμάτος ἀπὸ κάτι ἄγνωστα ἀγκαθερά χαμόδεντρα,

ποὺ πρῶτη φορά τὰ δέλεπε στὰ μάτια του.

Τὸ καλὸ παιδὶ παρηγόρησε τὶς γυναῖκες, ἔφερε μαστόρους, διόρθωσε τὸ σπῆτι κι' ἄρχισε νά ξεριζώνῃ τ' ἀγκάθια, γιὰ νά καλλιεργήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν κήπο του. Μὰ τ' ἄλλο πρωῒ, τὸ σπῆτι ἦταν πάλι ραγισμένο και τ' ἀγκάθια ἔχαν ξαναφύτρῳσι. Τότε κατάλαβε ὅτι μὲ τὴ δύναμη τοῦ Πνεύματος δὲ μπορούσε νά τὰ βγάλῃ πέρα.

Κάθισε ἀπελπισμένος κι' ἡ καρδιά

«Ἦταν τριαντάφυλλα!» (Σελ. 187, στ. α'.)

του σφιγγόταν και τοῦρχονταν δάκρυα στὰ μάτια.

Ἡ Πάλια τότε εἶπε:

— Ναρέτο, θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπε ὁ γέρος ποῦ σοῦ δωσε τὸ ραβδί; Ἄν βρεθεῖς σὲ μεγάλη στενοχώρια ἢ κίνδυνο, νά τὸν φωνάξῃς. Καίρὸς νά δοκιμάσουμε τὴ δύναμή του.

Ὁ Ναρέτο πῆρε τὸ ραβδί, τὸ χτύπησε κατὰ γῆς και φώναξε: Μπελάμ, Τελάμ, Σελάμ!

Δὲν εἶχε τελειώσει αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἀκούστηκαν δυνατὰ φτερουγίσματα στὸν ἀέρα. Εὐθὺς ὕστερα παρου-

σιάστηκε ἕνας ἄνθρωπος ὠραίος σαν τὴν χαρουγῇ κι' εἶπε:

— Καλέ μου Ναρέτο, σὺ 'σαι ὁ εὐεργίνω Πνεῦμα (ἕνα ἀπὸ τὰ Πνεύματα τοῦ Καλοῦ), μὲ συμ- πόνεσες και μοῦκαμες καλὸ. Τώρα μὲ φώναξες. Τί θέλεις νά κάμω γιὰ σένα; Εἶμαι ὁ Ὀζέτ Νιγάρ (*).

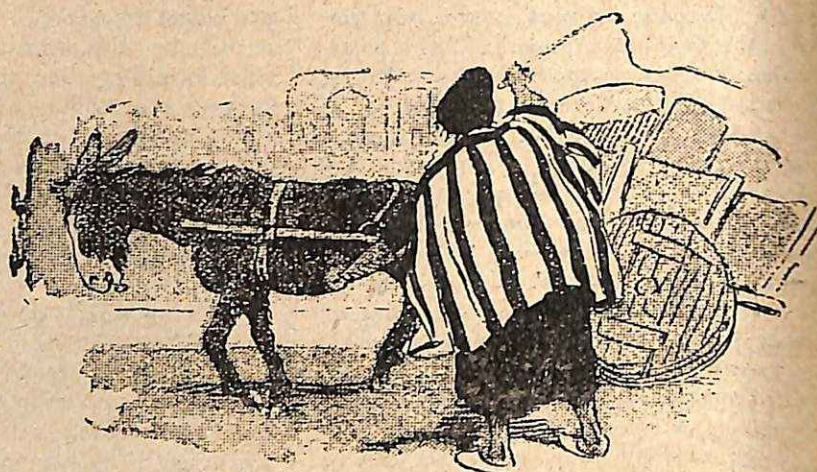
Ὁ Ναρέτο τοῦ διηγήθηκε τὴ συμφορά ποὺ τὸν εἶχε βρεῖ. — Ἐνα Καλὸ Πνεῦμα, εἶπε ὁ Ὀζέτ Νιγάρ, δὲ μπορεί νά ἐκμηδενίσῃ τὴ συμφορά ποὺ στέλνει ἕνα Κακὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ μπορεί κάπως νά τὴ διορθώσῃ. Ἐμεῖς μπορούμε ἀπὸ τὸ κακὸ νά βγάλουμε τὸ καλὸ, κι' ἀπὸ τ' ἄσχημο τὸ ὠραῖο.

Ἐμεῖς ὀδηγοῦμε τοὺς γιτροὺς νά βγάλουν γιαιτρικά ἀπὸ τὰ χειρότερα δηλητήρια, κάμπιες τὶς ὠραιότερες πεταλούδες... Λοιπὸν, τὸ σπῆτι σας θά μὲν ραγισμένο. Μὰ ἐγὼ θά τὸ στερεώσω, ὥστε νά μὴν ἔχῃ φόβο ποτὲ νά γκρεμισθῇ, και θά βάλω κισσοὺς νά σκεπάζουν τὰ ραγίσματα. Καὶ σ' αὐτὰ τὰ ἀγκαθερά χαμόδεντρα, θά βάλω νά βγοῦν ὠραῖα λουλούδια, ποὺ πρῶτη φορά θά τὰ ἴδουν οἱ ἄνθρωποι και θά σὰς φέρουν πλούτη πολλά... Κι' ἂν πάλι μὲ χρειασθῇτε, φωνάξετέ με κι' εἶμαι ἀμέσως κοντὰ σας.

Κι' ἐνῶ ὁ Ὀζέτ Νιγάρ ἀπλωνε τὶς φτεροῦγες του κι' ἐξαφανίζταν, ἕνα λευκὸ σύννεφο σκέπασε γιὰ μιὰ στιγμή και σπῆτι και κήπο και περιβόλι. Κι' ἔταν διαλύθηκε, οἱ τρεῖς καλοὶ ἄνθρωποι εἶδαν τὸ σπῆτάκι τους στερεωμένο και ὁμορφα στολισμένο μὲ κισσοὺς.

Μὰ ὅταν γύρισαν κι' εἶδαν τὸν κήπο, δὲν πίστευαν τὰ μάτια τους. Πάνω σ' ὅθς ὕστερα παρου-

(*) Ἐν' ἀπὸ τὰ Πνεύματα τοῦ Καλοῦ.

«Ὀλημέρα τὸν χτυπᾷ τ' ἀφεντικό του...» (Σελ. 187, στ. β'.)

ἀγκαθερά χαμόδεντρα εἶδαν λουλούδια πρωτοφανέρωτα. Ἄλλα κατακόκκινα ἄλικά, ἄλλα ρόδινα σαν τῆς κοπέλλας τὸ μάγουλο, ἄλλα λευκά σαν τὸ χιόνι, κι' ἄλλα κίτρινα σαν τὸ χρυσάφι.

Ἦταν τριαντάφυλλα!

Ἐμεναν πολλὰ ἀγκάθια πάνω σὲ κάθε δεντράκι, μὰ τί ἦταν αὐτὰ μπροστὰ σ' ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια λουλούδια! Γι' αὐτὸ, παιδιὰ μου, δὲν πρέπει νά λέτε ὅτι «τὰ τριαντάφυλλα ἔχουν ἀγκάθια» ἀλλὰ ὅτι «τ' ἀγκάθια ἔχουν τριαντάφυλλα». Σ' ὅλα τὰ πράγματα, πρέπει νά βλέπουμε περισσότερο τὸ καλὸ, παρὰ τὸ κακὸ.

Ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε στὴν πόλη ἡ Πάλια και πούλησε τὰ τριαντάφυλλα, οἱ δυὸ ἀρχόντισσες ποὺ τ' ἀγόρασαν πῆγαν ἀμέσως στὸ παλάτι κι' εἶδαν στὴ Φίδια τὴ βασιλοπούλα τὰ ὠραῖα αὐτὰ λουλούδια, ποὺ πρῶτη φορά τὰ δέλεπε μὲτὶ ἄνθρώπου. Ἡ βασιλοπούλα μαγεύτηκε τόσο πολὺ, ὥστε πῆγε μόνῃ της μὲ τὴν ἀκολουθία της στὸν κήπο τῆς Πάλιας κι' ἀγόρασ' ἕνα σωρὸ

κι' ἄφισε πολλοὺς χρυσοὺς «παράδες». Ὑστερα ἔμαθε κι' ὁ βασιλιάς ὅτι στὸ βασιλεῖο του πρωτοφύτρωσε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο λουλούδι, και πῆγε κι' αὐτὸς και τὸ θαύμασε κι' ἔστειλε πρεσβείες στὰ γειτονικά βασίλεια νά διαλαλήσουν ὅτι στὴ χώρα του φύτρωσε ἕνα λουλούδι, ποὺ θά ἦταν στὸ ἔξῃς ὁ βασιλιάς τῶν λουλουδιῶν.

Στὸ Ναρέτο ἔδωσε ἕνα μεγάλο χτήμα κι' ἕναν ἀρχοντικό τίτλο. Κι' ὁ ἀρχοντας Ραμέτι δὲν ἀρνήθηκε πιά τώρα τὴν κόρη του στὸ ἄξιο παλληκάρι.

Ὁ κακόμοιρος ὁμοῦς ὁ Καριές εἶχε ὑπογράψει συμφωνία μὲ τὸ Κακὸ Πνεῦμα και δὲν μπόρεσε νά γλυτώσῃ. Πέθανε ἀπ' τὸ κακὸ του σὲ λίγο κι' ἡ ψυχὴ του μπῆκε στὸ σῶμα ἐνὸς γαϊδάρου, ποὺ ἔλη μέρα τὸν χτυπᾷ τ' ἀφεντικό του και τὸν βασανίζει. Δέκα χρόνια θά βαστάζουν αὐτὰ τὰ βάσανά του, κι' ὕστερα θά λυτρωθῇ κι' αὐτὸς και θά πάει μὲ τὶς ἄλλες ψυχὲς τῶν δικαίων.

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ)

ΦΩΚΙΩΝ Θ' ΑΛΕΞΟΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατὶ τοῦ θύμιζε τὴν ἡμέρα ποὺ πέ- ρασε μιὰ τέτοια τρεμουλα ἐξ αἰτίας της και ἐξ αἰτίας τοῦ ἀδελφοῦ της. Μὰ σὲ λίγο ἔπαψε νά δίνῃ πιά προσοχὴ στὴ μικρή, ποὺ μὲ τὸ πρόσχημα πὼς ἔκανε τὴ δουλειά της, μπαίνονόγαινε στὴ φυλακή σὰ στὸ σπῆτι της. Κοίταζε μὲ κάθε τρόπο νά δημιουργεῖ εὐκαιρίες γιὰ νά πλησιάζῃ τὸ δυστυχισμένο μικρὸ φίλο της, και μιὰ μέρα κιάλας πρόφτασε νά τοῦ πῇ νά ἔχῃ θάρρος, γιὰτὶ οἱ φίλοι του ἔβαζαν ὅλα τους τὰ δυνατὰ γιὰ νά τὸν βγάλουν ἀπὸ κεῖ μέσα.

Ἀπ' τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Δελφίνος πῆρε νέα ζωὴ. Ἡ καθημερινὴ ἐπίσκεψη τῆς Νανέττας ἦταν ἡ μόνῃ του χαρὰ. Ἦταν ἡ ἐλπίδα ποὺ ἔμπαινε μαζί της μέσ' στὴ φυλακὴ του. Κι' ἔπειτα, ἡ ποιηρὴ μικρούλα, πρόσχε πάντα και κατόρθωνε, μὲ μοναδικὴ τέχνη, νά ἐκμεταλλεύεται και τὶς παραμικρότερες εὐκαιρίες γιὰ νά πετάξῃ ἕνα λογάκι στὸ Δελφίνο ἢ νά τοῦ χῶσῃ στὰ χέρια ἕνα παιχνιδάκι ἢ καμμιὰ καραμέλλα.

Στὴ σκάλα, ἀντίκρυ στὴν πόρτα τοῦ Σιμόν, βρισκόταν κρεμασμένη μιὰ μεγάλη λάμπα ποὺ τὸ καθάρισμά της τὸ ἔχε ἀναλάβει ἀποκλειστικὰ ἡ Νανέττα. Λοιπὸν, καμμιὰ λάμπα δὲν καθάριστηκε και συγυρίστηκε ποτὲ μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ μὰ και μὲ περισσότερο χασομέρι. Ὁρες ὁλόκληρες χασομεροῦσε ἡ Νανέττα σκαρφαλωμένη πάνω στὴν ξύλινη σκάλα της και κάνοντας πὼς πᾶ- στρεψε τὰ γυαλιὰ τοῦ φαναριοῦ, πραγ-

ματικά ὁμοῦς δὲν ἔκανε παρὰ νά παρα- μονεύῃ τὴ στιγμή ποὺ ἡ πόρτα θ' ἀνοι- γε και ὁ Σιμόν θάδβαινε ἀπὸ μέσα. Κά- θε μέρα ἔβαινε τακτικά τὴν ἴδια ὥρα ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του γιὰ νά πάῃ νά πάρῃ τὴν ἐφημερίδα του ἀπ' τὸ θυρω- ρεῖο. Τότε, γρήγορα-γρήγορα ἡ Να- νέττα κατακυλούσε ἀπ' τὴ σκάλα και ἔ- τρεχε μέσα νά βρῇ τὸ Δελφίνο.

Στὰ λίγα αὐτὰ λε- πτὰ, τὰ δυὸ παιδιὰ μι- λούσαν μὲ κοιμένα λόγια, μὲ τὰ μάτια τους καρφωμένα στὴν πόρτα ἀπὸ φόβο μή- πως δοῦν νά ξεπρο- βάλλῃ, ἀπ' τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη ὁ φουβερὸς κηδεμόνας. Καὶ κάθε φορά ὁ Δελ- φίνος ἔκανε τὴν ἴδια ἐρώτηση.

— Πότε θά μὲ βγά- λετε ἀπὸ δώ μέσα;

— Σὲ λίγο, σὲ λίγο, ἀπαντοῦσε πάντα ἡ Νανέττα.

Μὰ παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαβεβαίωση, ὁ μι- κρὸς πρίγκιπας ἔδρι- σκε πὼς ὁ καιρὸς περ- νοῦσε πολὺ ἀργά. Θά ἴδουμε ποιά ἀπρόοπτα γεγονότα ἦρθαν νά ὀ-

ποδοθήσουν τὶς προσπάθειες τοῦ Νι- κόλα και τῆς Νανέττας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
Τὸ κόκκινο δελτίο

Ἐνα βράδυ, ἡ Νανέττα, γυρίζοντας ἀπ' τὸ Τέμπλο, μπῆκε, κατάκαρδα θλιμμένη, στὸ μαγαζὶ ὅπου ὁ Νικόλας καθόταν ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του, και ξεσπώντας σὲ κλάμματα, πέταξε ἐ- πάνω στὸ τεζάκι του μιὰ καλαμένια σφυρίχτρα.

— Δὲ θέλῃσε νά τὴν πάρῃ! Εἶναι πολὺ ἄρρωστος!

Ὁ Νικόλας δοκίμασε νά παρηγορήσῃ τὴν ἀδελφὴ του και τὴ ρώτησε τί συμ- βαίνει. Ἐκείνη τότε τοῦ εἶπε, πὼς γιὰ πρῶτη φορά ἀπὸ τότε ποὺ πῆγαινε στὸ Τέμπλο, ὁ Δελφίνος δὲ θέλῃσε νά τῆς μιλήσῃ. Ἦταν πεσμένος στὸ κρεβάτι του, ἀμίλητος, κατάχλωμος, και οὔτε ἕνα νόημα δὲν τῆς ἔκανε.

— Θὰ πεθάνῃ, θὰ πεθάνῃ δίχως ἄλ- λο, εἶπε ἡ Νανέττα ἀπελπισμένη.

Τὰ παιδιὰ ἔχαν ἀφοσιωθεῖ τόσο πολὺ στὴν κουδέντα τους, ποὺ δὲν πρόσεξαν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος εἶχε τρυπώσει ἀθό- ρυθα στὸ μαγαζὶ τους ἀπ' τὴ μισανοιγ- μένη πόρτα, κι' ὅτι στεκόταν ἀκούνητος μέσ' στὸ σκοτάδι, παρακολουθώντας τὴ συζήτησή τους μὲ τὴ μεγαλύτερη προ- σοχή.

— Ἄν ὁ Δελφίνος εἶναι ἄρρωστος ὅσο μοῦ λές, ἔκανε ὁ Νικόλας στενοχωρη- μένος, θά εἶναι ἀδύνατο νά τὸν βγάλουμε ἀπ' τὸ Τέμπλο.

— Στὸ ἔλεγα ἐγώ, στὸ ἔλεγα, φώναξε ἡ Νανέττα μὲ κλάματα. Ἀφήσαμε και

πέρασε πολὺς καιρὸς και τώρα εἶναι πιά ἀργά.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Νικόλας ἐνόμισε πὼς ἄκουσε ἕναν ἐλαφρὸ

«Ἐνας ἄνθρωπος στεκόταν ἀκί- νητος στὸ σκοτάδι...» (Σελ. 187, στ. γ'.)

θόρυβο. Ἐστρίψε τὸ κεφάλι του ξαφνικά και ἀντίκρυσε τὸν ἄγνωστο, ποὺ μὲ τὸ φυ- σικώτερο τρόπο τοῦ κόσμου τοῦ παρουσίασε ἕνα ζευγάρι παπούτσια γιὰ διόρθωμα.

Ὁ Νικόλας ἀναψε τὴ λάμπα του, παρατηρώντας

«Μὰ ὁ σκληρὸς ξυλέμπορος ἀγρίεψε...» (Σελ. 185, στ. γ'.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τὸ έξοδον νὰ τὸ υπενθυμίζω σὶν καθέ-να ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Θοδωράκην Χατζη-αντωνίου** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸν δεύ-τερον συνδρομητὴν ποὺ γίνεται σὲ χωριὸν σὰς· σὲς οἱ δύο τώρα μαζί θὰ κάμναι εὐκόλως τὸν τρίτον, οἱ τρεῖς τὸν τέταρτον καὶ καθεξῆς) **Τρελλὸν Βιολιτῆν** (ἔστειλες τὴν παραγ-γελίαν τῶν δύο σου γραμμάτων, 7 καὶ 18 Φεβρουαρίου) εὐχαριστῶ πολ-λὸν) **Ἰωάννην Σ. Πεσμαζόγλου** (ἐνέκριναι, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευ-δώνυμόν· φίλησέ μου τὸ μικρὸν σου ξάδελφον καὶ πᾶς τοὺς χαιρετισμοὺς μου σὴν μαμμὰν σου, τὴν παλιὰ καὶ φίλην) **Βασιλέα Κράκ** (σοὺ ἐνε-κρίθη, χαίρω πολὺ, περιμένω) **Πευ-κόφυλλον** (τὸ Σῆμα εἶχε σταλεῖ πρὶν λάβω τὸ ἀπὸ 11 Φεβρ. γράμ-μα) **Συλφίδα** (τὸ ἔλαβα, ἡσύχασε· τώρα βέβαια θὰ εἶδες καὶ ἄλλες νὰ φοροῦν τὸ Σῆμα· εὐχαριστῶ πού προ-σπαθεῖς πάντα νὰ ξεσπαθώσης καὶ δὲν πειράζει ἂν δὲν τὸ κατόρθωσες ἀκόμα) **Ἀθηναίαν** (τὴς ἔλαβα ἐγ-καίρως· γιὰ τὸ ἄλλο, τί νὰ σοὺ πῶ; ὅταν θὰ δημοσιευθῶν οἱ λύσεις, θὰ δὴγηθῇς γιὰ τὸ μέλλον) **Βάγκνερ** (ἐλπίζω οἱ «γριππιδόντες» νά γιναν ὅλοι καλά· νά, ἀφήστε τὴν μικρὴν ἐμὴν γράφην τώρα μὴ φορᾷ, καὶ ἄμα πάρη τὸ ἐνδεικτικὸν τῆς με ἀ-ριστά, τῆς ἐπιτρέπετε νὰ πάρη καὶ ψευδώνυμόν) **Φανακίην Διαπλα-σοπούλαν** (σοὺ ἐνέκριναι αὐτὸ πού προτιμοῦσες· τώρα εἶσαι «ὄνομα καὶ πρᾶγμα»· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) **Μι-κι Μάους** (μὰ βέβαια δέχομαι· γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας δὲν γίνεται διαγωνισμός· μήπως δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὁδηγόν;) **Ἀστέρω** (γιὰ τὴν ἀ-δελφὴν σου ἐνέκριναι τὸ ψευδώνυμόν πού τῆς διάλεξε ὁ μπαμπάς· γράψε μου ὁμῶς καὶ τὸν ὄνομά της· ὅχι, τὸ ἄνυχο τὸ **Χανουμάκι** ἦταν ἀπὸ τὸν Πύργον· εὐχαριστῶ πού με θυμήθη-κες μολὺς τελείωσαν οἱ διαγωνισμοί) **Ἀταλάντην** (σὴν **Γκρατσιέλλα** ἔ-στειλα 15 τετράδια) **Σιλάβον Βο-ρειοηπειρώτην** (μακάρι νὰ ἐγκρι-θῇ—δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη· ἀφοῦ θὰ εἶχε καὶ αὐτὸ τὸ καλὸ ἀποτέλε-σμα· ἀλλὰ καὶ ἂν ἀπορριφθῇ, θὰ μοὺ στελεγγεῖ ἄλλο καλύτερον· ὅχι, ἀ-φιέρωσεν δὲν ἐπιτρέπεται) **Μυρο-βόλον Ἀνδρον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλὰ ὅχι, «χρω-ματιστὴ» δὲν ὑπῆρξε ποτέ μου· μό-νο ἔγινεν καὶ, σὴν πρώτη μου πε-ρίοδον, ἔβγαίνα μ' ἐξώφυλλον τριαν-ταφυλλί· ἀλλὰ τότε τὸ σχῆμα μου ἦταν μικρόν) **Ἀθῶ Δαβολάνη** (ὅπῃ μὴ ἐπόψη ὁ συμμαθητὴς σου εἶχε δικίον· γιὰτὶ ὁ κ. Σ. δὲν «λαμ-

βάνει μέρος σὴν κίνησιν» σὺν τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ συντάσσει τὸ φύλλον καὶ ἐπιμελεῖται τὴν ὅλην, πού εἶναι ἄλλο πρᾶγμα· στέλνε μου **Παιδικὰ Πνεύματα** καὶ ὅσα μοὺ ἀρέσουν θὰ τὰ δημοσιεύω· δὲν ἀπαντῶ ποτὲ γι' αὐτά) **Κουασιμόδον** (δὲν πειράζει, τὴς ἔλαβα ἐγκαίρως· περαστικά) **Κοκκινουσκούφισαν** (χαίρω γιὰ ὅλα· αὐτὰ πού μοὺ γράφεις, καὶ προ-πάντων γιὰ τὸ 9 πού πῆρες σὲ «φῶδητρο», τὰ **Μαθηματικά**· σοὺ ἀ-πῆντησα καὶ σὲ προηγούμενον· τώ-ρα περιμένω νὰ μοὺ γράψῃ καὶ τὸ **Βολ. Καβουράκι**) **Δόνα Κλάραν** (ἔδωσα τ' ὥρατό σου γράμμα σὲν κ. Σ. πού σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· πολ-λὸν· κρῖμα, εἶπε, νάχη τόσον καιρὸ μὴ τέτοια φίλην καὶ νὰ μὴν τὸ ξέ-ρει· ἀλλὰ... κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ) **Δούλαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) **Εἰρήνην Λούτην** (μα-ταιοπονία· δὲν στέλνονται ἔτσι λύ-σεις· διάβασε τὸν Ὁδηγόν) **Φαραῶν** (εἶχε τυπωθῇ πιά) **Ψηλορείτην** (εὐχαριστῶ πολὺ, ἔστειλα) **Χαρυ-γὴν** (ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· τὸ ἔλαβα) **Παῦλον Σπανόν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἰουδιθ**, **Ἀρετὴν Δ. Κατοσαντώνη**, **Τίμον Φαιρινόν**, **Ταρζάν** κτλ. κτλ.

Χρυσάλλίδα, **Παναγ.** **Ἀνδρι-κόπουλον**, **Ροδάνθη**, **Στέλλαν Π. Κακογιάννη**, **Φίλιππον Βλα-σιόν** (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Μαρτίου, σὲ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 254ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ συλλογίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

203. Δεξιόγραφος

Θεὰ γεμάτην νιάτα
Καὶ χάρις περισσή,
Μ' ἔνα μικρὸν τοῦ Αἰγαίου
Ἐνώνεται νησί,
Καὶ ποιητὴς γεννιέται
Ποῦ ἀδίκως ἔσοτ' ὠθηθεῖ,
Μὰ ἔγινε σὰ θαῦμα
Κι' ὁ φόνος φανερώθηκε.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

204. Συλλαβόγραφος

Μία γυναῖκα τῆς Γραφῆς,
Ποῦ ἐδιώχθη ἡ δυστυχὴς
Μὲ τάνήλικον παιδί της,
Τοῦ ἀλφαβήτου μόνον γράμμα
Μ' ἔνα σύνδεσμον ἀντάμα
Ἄν ἐνώση, κάνει ὁ λύτης.

Ἐεχασμένη

205. Στοιχειοτοννογράφος

Ἐνα φθόγγον του ἂν ἀλλάξῃ
Κι' ἄλλον τονισμό ἂν πάρῃ,
Ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου νησαίου
Βλέπεις ἕνα φοβητάσθον.

Μυροβόλος Ἀνδρος

206. Αἵνιγμα

Τὴς μεγάλες μου φτερούγες
Ὅλοένα τὴς ἀνοίγω
Τὴς κοινὰς καὶ τὴς ἀπλώνω
Ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν ἰδῶνται,
Εἶν' ἀδύνατον νὰ φύγω.

Φαράω

207. Τρίγωνον

*** * * * *
= Ἀγχιον ζῶον
*** * * * *
= Ἐντομον
*** * * * *
= Πρόθεσις
*** * * * *
= Αἰσθητήριον
*** * * * *
= Ἀντωνυμία
*** * * * *
= Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Θεόδωρος Α. Παπαθεοδώρου

208. Κρυπτογραφικόν

12345367 = Γλύπτης
2345 = Χρονικὴ μονάς
34527 = Προφήτης
465 = Ἀρχὴ ζωῆς
54167 = Ἐπίθετον
6147 = Σύνδεσμος
7125367 = Ἐπίθετον

Λυσάχαρτο

209-213. Μαγικὸς Τίτλος

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς βασιλικοῦ ἄβυσσινικοῦ τίτλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δῖς, οἷς, Πάριος, δέ, πάχος.
Ἀζώπρος

214. Συλλαβικόν Παίγνιον

κος, λος, ρος, τος, βα, λος,
α, ρα, διο, τηρ, δαν, ος, γη.
Αὗται εἶναι αἱ τελικαὶ συλλα-
βαι δεκατριῶν λέξεων δισυλλά-
βων. Νὰ εὑρεθῶν αἱ ἀρχικαὶ
τῶν καὶ νὰ συμπληθῶν αἱ λέ-
ξεις οὕτως, ὥστε μετὰ τὰς ἀρχικὰς
τῶν συλλαβῶν, κατὰ σειρὰν τιθε-
μένας, νὰ ποτελεσθῇ παροιμία.
Νάρκισσος

215-219. Ὁμοιόμορφο Ἐλ-
λιποσύμφωνον.

1. -Α-Α-Α-Α-Κράτ. τ. Ἀμερικῆς
2. -Α-Α-Α-Α-Κράτ. τ. Ἀμερικῆς
3. -Α-Α-Α-Α-Νεοῦ Ἑλλαν ποιητῆς
4. -Α-Α-Α-Α-Εἶδος χαβιάρι
5. -Α-Α-Α-Α-Φαγι (μαγειρεῖμα)
Βάτραχος Νο 4

220. Γρίφος

το	το	κλεις	
το	το	κλεις	κλεις
ἡ	το	ἦν	ε
το	το	κλεις	κλεις
το	το	κλεις	κλεις

Ναυτάκι τοῦ Θεωμάτιου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

221. Charade

Mon premier est un forfait;
Mon second un simple verbe;
Mon tout un grand écrivain

[français,

Poète et philosophe superbe.

(Πρωτότυπον) Εὐσταθίου Παξινός

222. Sans Voyelles

1 - ft - rndr - 1 - bn - pr - 1 - ml
Ἰὰς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 1

1. Κάμηλος (κά, μήλος). — 2. Θέκλα - Ἐκλά. — 3. Ἀῆλος - δόλος.
4. Ἡ βιβλιοθήκη. — 5. ΣΑΡΙΣΣΑ 6. ΊΣΗΜΕΡΙΝΟΣ
Α Η Υ Κ (σήμερον, ἡμερὴ-
Ρ Η Ν Α Ν Ι σίος, μερίς, ἐνήμε-
Ι Α Ο Ρ ρος, ῥήνος, νησίς,
Σ Ι Ο Α Ο Ὀμῆρος.) — 7-11.
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Διὰ τοῦ Μ: τρέμω,
τρέμος, χῶμα, τῶμος, ἀμελής. —
12. ΚΛΕΙΩ (μὴ Κων, Θαλῆς,
Κρεῶν, θεῖον, ΚΛΩθῶ). — 13.
Σπεῦδε βραδέως. — 14. Ὁ Ἰσο-
κράτης ἦτο γῆτωρ. (Ἦ εἰς ο,
κράτη, ε, ἦτορ ἦτορ).

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πᾶς καθε παραγ-
γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως,
πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὴ μὴ τοπω-
μένη ταῖνια, ἀπ' αὐτὴς μὲ τίς ὁποῖες σας στέλ-
νεται τὸ φύλλον καὶ ἐξομαδια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλά
στοιχεῖα δρ 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις
με παχὰ δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ με
εφαλὰ δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίγος δρ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ ΛΑ' - 255 /

Διαπλασοπούλες, ἀνταλλάσσω τετραδι-
κια. ἰδιαιτέρως Κόρη τοῦ Ταυγέτου
καὶ Μικρομέγαλη. Στείλατε: Ἀκαδη-
μίας 13, Ἀθήνας, διὰ Ἀθηνῶν

/ ΛΑ' - 256 /

Ψηφίω: Μπουμπουλῖνα, Ξένεια-
στος Ἀπάχης, Μικρομέγαλη,
Ἰριανταφυλλένιος Δάκρυ, Μιμεζα.
Ἀθῶνα

/ ΛΑ' - 257 /

Στιγμὲς ἀσύγκριτης εὐτυχίας θὰ χάριζε,
ὅπως πρῶτα σὲν παλιὸ **Ριγολέττον**,
ἕνα γράμμα ἢ μὴ καρτούλα. Ἀς γράψω-
λοιπὸν σὴν Δ/ση: Κώστα Μήσιον, Κυρί-
λου Λουκάρεως 10-Α, Ἀθήνα. Μικρὴ
Καλλιτέχνην, δὲν σοὺ ταιριάζει γιὰ...
δικηγόνος. Δὲν Ζεῦν, πῶς πάνε οἱ Κι-
νηματογραφικὲς σου ἐπιχειρήσεις; Κε-
ραυνέ, ἐμὴν μου τοὺς κύκλους τάρταται
γιὰτὶ ὑπάρκουν καὶ ἀλεξικέραυνα.

Νυχτοπούλι

/ ΛΑ' - 258 /

Οἱ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (2ον Παράρτημα)
ἔχαρ' ἀναγγέλλομε, ὅτι πολλὰ ἐνέ-
γνηκα διαπλάσσοι καὶ πού ἐνοίωσαν
τοὺς σκοποὺς μας γίνινκα μὲλ' ἀπὸ πα-
ράρτημά μας. Εἶναι οἱ ΒΑΤΡΑΧΟΙ Νο 11, 15,
16, 17. Καὶ τώρα περιμένουμε καὶ ἄλλους.
Ζητᾷτε μας καταστατικὸν Δ/σις: Κοιμή-
σεως Θεοτόκου 15, Μαροῦσι.

/ ΛΑ' - 259 /

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΑΝΗΡΩΜΑΙ

Χιμαίροκυνηγέ, τὰ μυδιτορήματα
καμνία φορὰ περιόχουν τὴς μεγαλύ-
τερες ἀλήθειες. Μὰς φαίνεται πᾶς ἐξ
μοιρεῖς νὰ κρίνῃς καλύτερον ἀπὸ καθε
ἄλλον ἂν τὸ δικὸν μας εἶναι τέλειον.
Ξεφύγει τῆς ἡπείρου, Βενιανῆς, εἰ-
ναὶ τυπογραφικὸ λάθος (προέβδ' ἐν
παρεξηγήσει) τὸ ὅποιν δὲν λάβαμε τὸν
κόπο νὰ διορθώσωμε νομίζοντας θὰ εἶ-
λες τὴν στοιχειώδη ἀντίληψιν νὰ τὸ κα-
ταλάβῃς. Ἀλλὰ δυστυχῶς! Ἐπομένως
ἀντὶ νὰ οἰκτίρῃς τὸν ὀφθαλμὸν οἰκτιρεῖ
δὲν ἐαυτοῦ σου καὶ φιλεῖς τὴν δεκάρα
σου ν' ἀγοράσῃς λίγη (ὀπλὰδὴ ἀντίληψιν)
Καταλαβῇς;

ΤΜΗΜΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
Φραναῖνα, τὸ δῶρον ἐστὶν ἡμέτερον
κτῶν, Βασίλειε Μακεδῶν, διατὶ αὐτὴ
ἡ σιωπὴ;

/ ΛΑ' - 260 /

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρότασιν. ἀγαπητὴ
Ἡλιολευστη, ἀλλὰ δὲν ἀλλοήλωσεν
Δαφνιστεφανωμένη

/ ΛΑ' - 261 /

Μιμεζα, Κυρα τῆς Θάλασσας. Νάα
κασε, πολλὰ εὐχαριστῶ, Μυρίνη, ἀ-
κόμα λοιπὸν: Σγουρομάλλη

/ ΛΑ' - 262 /

Διαγωνισμὸς καρτῶν ἡθοιοῦν. Συμμε-
τοχὴ 3δραχμοῦ. Βραβεῖο ἐκλεκτό. Προ-
θεσμία διηνεκῆς: Ἀναστάς, Παλαίων
Πατρῶν Γερμανοῦ 2, Θεσσαλονίκη.
Νυφούλα τ' Ὀυρανῶν, Μοναχίβη,
Καδόγλου, Μαλκότση, Βεργιάδη

/ ΛΑ' - 263 /

Ψηφίω: ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΝ καὶ... τοὺς
ἐννεα πρῶτους πού θὰ μοὺ ἐπὶ τῆς
ψήφου. Ἰουλιέττα Ρωμαιοῦ

/ ΛΑ' - 264 /

ΙΟΜΠΟΛΑ
Στὸ Μαροῦσι, τὴν πρώτην Μαρτίου 1931,
ἀπὸ μὴ συντροφικῆς Διαπλάσοπούλες ἔ-
γινε ὁ Σύλλογος «ΙΟΜΠΟΛΑ».

Ἡ «ΙΟΜΠΟΛΑ» θὰ μάνη φιλολογικὴς
Συνεργασίας ἐν ἰδιαιτέρῃ αἰθούσῃ, Παι-
χνιδία, Διαγωνισμοὺς, Ἐκδρομὲς στὰ μα-
γευτικὰ τοπία τοῦ Μαρουσίου, προπαντὶ
ὅπως θὰ διαδίδῃ τὴν «ΔΙΑΠΛΑΣΗΝ» καὶ
θὰ ἐνώσῃ τὰ παιδιά τοῦ Μαρουσίου σ' ἕνα
ἀδελφικὸν Σύλλογον.

Δεχομαστε μὲλ' ἡληροφορίες γραπτὰς
ἀπὸ τὰ γράμματα Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 9 ἢ
προφονικῶς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 3, καθε
Κυριακὴ 5, 7, Μαροῦσι.

Πρόεδρος
ΤΟ ΤΡΙΑ
Γραμματεὺς
ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΤΡΙΑ